

FAMILJETIDNINGEN

SÖRMLÄNNINGEN

LÄSNING TILL NYTTA OCH NÖJE

Nr 14—15. 2 ärg.

Redaktör: HILDA ANDERSSON
Utgivningsort: Katrineholm. Telefon 548

15 Aug. 1928.

Min röda fiol.

Jag vill spela en låt
på min röda fiol,
jag vill drömma i toner
men's solen går ned
och allt skönt, som förgått
men ännu är till
i minnenas slingrande led.

P. J. C.

Löjtnant Arthur Bäckström, Julita.
Södermanlands Spelmansförbunds vän och gynnare.

Södermanlands spelmansförbund och spelmansstämmor.

Några erinringar till söndagens festlighet i Julita.

Den svenska folkmusikens melodiskatter hade under det gångna 1800-talet alltmera börjat tillvaratagas medels en systematiskt bedriven insamling av folkvisor och låtar. År 1908 tillsattes på eget initiativ en folkmusikkommission under vars in-seende med offentligt understöd ut-givits *Svenska låtar, samlade av Nils Andersson*. Sedan hösten 1923 finns i Arvika en folklig musikskola och för att vidmakthålla intresset för folk-musiken började man anordna spel-manstävlingar, av vilka den första hölls vid Mora 1906 och följdes sedan av en i Lund 1907, i Uppsala 1909 samt i Malmö 1914 och dess-utom hava två riksstämmor hållits

på Skansen i Stockholm 1910 och 1920.

Initiativet för Sörmlands del togs av riksspelman J. E. Öst, Tallåsen, Hälsingland under åren 1921—1922 och första stämman hölls midsom-maren sistnämnda år i Malmköping, då 32 spelmän samlats. Överskot-tet av stämman skulle bliva grund-plåt för det blivande spelmansför-bundet. Ehuru publiktillslutningen var stor blev det ingen kassa — av vad anledning är onödigt att nu in-gå på. Kommitterade voro hrr Axel-son, Flodafors, Lilja, Nyköping och Malmberg, Dunker, men det dåliga resultatet var ej deras fel.

Man vilade nu på sina lagrar till 1924, då en ny tävling hölls i Malm-

köping i samband med en hembygds-fest. Endast 4 spelmän uppträdde och det blev intet resultat då heller. Följande år hölls åter spelmans-stämman i Malmköping, för vilken gamla krigsmansplats spelmännen tyckas ha förkärlek och nu blev det vind i seglen med en behållning av kr. 137:50 och så blidades Söder-manlands spelmansförbund. På hös-ten samma år, 1925, hölls uppspel-ning i Nyköping och 1926 en lik-nande både i Nyköping och Oxelö-sund. Det ekonomiska gick jämt ihop. Vid den lyckade spelmans-stämman förlidet år i Julita blev behållningen bättre och styrelsen kunde skaffa spelmansmärken. Heders-märket utdelades till förbundets vän

Sttusen (1,000) kronor för fr. 1: 50 i veckan.

På den jämförelsevis korta tiden av 10 år kan detta kapital bildas med så låg inbetalning som 1 krona och 50 öre i veckan.

Regelbundna besparingar växa fort, när de insätts på sparbanken. Spara belop-pet i en hemsparbössa och sätt in besparingarna månads- eller kvartalsvis.

Hemsparbössor erhållas avgiftsfritt vid våra kontor i Katrineholm, Bettna, Granhed, Julita, Sköldinge, Vadsbro, Valla, Vrena och Österåker.

Södermanlands spelmansförbunds styrelse.

Seth Carlson J:or, Strångsjö.
Ordförande.

Bernh. Boström, Katrineholm.
Kassör.

Axel Wester, Vingåker.
Sekreterare.

C. G. Axelsson, Flodafors.

Cronje Schuman, Katrineholm.

och gynnare, löjtnant A. Bäckström, Julita gård, samt till förbundets förnämnde primus motor, riksspelman J. St.

Förbundet har 35 medlemmar, däribland även märkes sörmlandsherrn, prins Wilhelm.

Förbundets nuvarande styrelse består av hrr Seth Carlson, Strångsjö, ordförande, Ax. Wester, Vingåker, Cronje Schuman och Bernhard Boström, båda från Katrineholm samt C. G. Axelsson, Flodafors. Bland medlemmarna märkas dessutom greve Carl von Rosen, Väsby, kapten Carl von Celsing, Biby, fil. kand. Nils von Bencker, Åsa och redaktör Ernst Granhammar, Stockholm.

Till tävlingen den 12 augusti äro här på detta skrives 51 spelmän anmälda,

av vilka den äldsta är Anders Andersson, Anderslund i Lästringe socken, 77 år gammal. Stämmans yngste är Tore Carlsson, Strångsjö, 10 år, och kan komma att spela Österåkers brudmarsch, som återfinnes i denna tidning.

Det är, säger Tores fader, förbundsordföranden, en bland de mest populära sörmlandslåtarna och genomäktade sörmländsk och då blir den säkert gillad av både sörmlänningar och andra provinserns folk som i massor komma till Julita gård om söndag. Mätte vädrets makter behjärta denna situation och skänka sol och fägring över landskapet. . .

H. A.

Utdrag ur Södermanlands Spelmansförbunds stadgar.

Till ledning för den intresserade allmänheten införa vi här ett utdrag ur Södermanlands spelmansförbunds stadgar:

§ 1.

Förbundet som tillhör Svenska Ungdomsringen för Bygdekultur, har till uppgift att söka väcka till liv kärleken och förståelsen för äkta folkmusik, särskilt den provinsiella folkmusiken inom landskapet Södermanland. Samtidigt skall förbundet på alla möjliga sätt söka hjälpa och stödja spelmännens arbete med att bevara och hufvudsakligen ett ädelt och kärt kulturarv inom tonkonstens område.

- I enlighet härmed vill förbundet söka:
- att inom landskapet ordna spelmansstämmor samt på lämpligt sätt vid dessa stämmor uppmuntra och stärka lägen för folkmusiken hos spelmännen själva samt uppteckna och levandegöra gamla värdefulla melodier, som hitintills icke blivit uppmärksammade och notsatta.
 - att efter måttet av krafter och resurser möjliggöra musikstudier för yngre spelmän,

I spelmansstämman deltagande spelmän.

Årets äldsta deltagande spelman,
Anders Andersson, Anderslund.

De anmälda äro: Wilhelm Löthman, Stubbetorp, Östra Vingåker, 62 år; Karl Larsson, Fredshammarsön, 42 år; Carl Olsson, Skogstorpssutgan, Bie, 43 år; A. Jonsson, Stäring, Vadsbro, 63 år Arv. Johansson, Vässinge, Näshulta, 43 år; A. F. Bergström, Tystberga, 73 år; J. E. Lilja, Nyköping, 50 år; Edvin Gustafsson, Katrineholm, 31 år; Hjalmar Gustavsson, Västra Vingåker, 24 år; Alb. Gustafsson, Västra Vingåker, 62 år; Gerda Gustafsson, Västra Vingåker, 20 år; Gustaf Karlsson, Floda, 34 år; Martin Melin, Julita, 32 år; H. Vernbrant, Nyköping, 26

år; G. I. Sundkvist, Eskilstuna, 38 år; Erik Eklund, Eskilstuna, ålder okänd; J. E. Andersson, Nyköping, 65 år; G. Syrén, Södertälje, ålder okänd; Hallén, Södertälje, ålder okänd; R. Ahlberg, Sköldinge, ålder okänd; C. F. Persson, Josefinedal, Järna, 64 år; Alb. Gustafsson, Dunker, 42 år; J. H. Torsell, Skogstorp, 48 år; G. A. Torsell, Skogstorp, 23 år; Emil Karlsson, Valinge, Stigtomta, 42 år; Ivar Hultström, Fors, Floda, ålder okänd; Karl Karlsson, Perstorp, Östra Vingåker, 16 år; J. A. Ekvall, Nyköping, 70 år; Nils Lindroth, Lista, 22 år; Ragnar Lindell, St. Sundby, 27 år; Lars Erik Larsson, Eskilstuna, 59 år; Karl Johan Strand, Eskilstuna, 45 år; And. Andersson, Anderslund, Lästringe, 77 år (stämman äldsta deltagare); Nils Bergholm, Eskilstuna, ålder okänd; Karl Eriksson, Bondegatan, Katrineholm, 73 år; C. H. Carlsson, Lid, 60 år; G. A. Olsson, Lid, 70 år; Gunnar Olsson, Eskilstuna, 25 år; Hugo Steen, Eskilstuna, 30 år; J. F. Nilsson, Älvborg, Nyköping, 70 år; Alfr. Andersson, Kina, Mellösa, 59 år; Gustaf Andersson, Hanstavik, Södertälje, 45 år; Sven Forsberg, Vadsbro, 35 år; Frans Pettersson, Skäcklinge, Torshälla, 47 år; Folke Pettersson, dito, 16 år; Emil Carlsson, Boda, Julita, 65 år; Erland Carlsson, Sköldinge, ålder okänd; Ar-

Årets yngsta deltagande spelman,
Tore Carlsson.

vid Carlsson, Tystberga, 19 år; Hjalmar Björklund, Oxelösund, 56 år; Tore Carlsson, Strängsjö, 10 år; och Helge Axelsson, Östtorp, Husby, 19 år.

Skänkta hederspriser.

Till spelmanstävlan ha följande personer skänkt hederspriser, nämligen: prins Wilhelm, greve Clarence von Rosen, Väsby, greve Eric von Rosen, Rockelstad, fabriksör Arvid Danielsson, Katrineholm, furstinnan von Wedel, Stora Sundby, fröknarna Ingeborg och Britta Bonde, Gimmersta, a.-b. Bröderna Köhler, Katrineholm, friherrinnan Gunhild Cederström, Riksten, Tullinge, och fru Josefine Kullberg, Katrineholm.

vid såväl den folkliga musikskolan i Arvika som vid högre läroanstalt.

e) söka samarbete med landskapets hembygdsförbund i gemensam kulturell strävan.

d) skapa ett fast och gagnande vänskapsband mellan spelmännen i såväl Södermanland som övriga provinser inom Sverige.

Förbundet är inregistrerat i Svenska spelmannens riksförbund med vars allmänna

strävanden ovan angivna syftemål sammanfalla.

§ 2.

Förbundet är i alla politiska, socialpolitiska och religiösa frågor fullt neutralt.

§ 3.

Ledamot av förbundet är varje medlem eller musikaliskt intresserad som vill ansluta sig eller gynna detsamma.

§ 5.

Till hedersledamöter inväljas personer som gjort sig synnerligen förtjänta om förbundet och stött detsamma.

§ 18.

Upplöses förbundet skall dess samling av noter och övrig egendom tillfalla Södermanlands Kulturhistoriska museum i Nyköping.

Deltaföreliggande spelmän i »Sörmlandsstämman» 1922.

Goda ärter.

Petter i Grimsta blir hos sin grannens hustru på middag. Då efterrätten serveras, lägger Petter för sig allriken full. Därpå tar han ett stort stycke stekt fläsk, börjar äta och utbrister:

— Dä va faslit goa ärter du har, ära Augusta!

Värdinnan skyndar fram till gubben och säger:

— Kära grannas-far, det är ej ärter, det är krusbärskräm, den äter man mjölk till.

Petter ser lång ut i synen och utbrister:

— Herrejestanes, ja trodde dä va ärter.

— Jag ville vördsamt be herr aron om årsbidrag till föreningen för förbättring av vanartiga barn.

— Det är för mycket! Nu har jag betalat i tolv år. Ha de ännu inte förbättrats?—

Lille Hans: — Varför hava mopsar alltid så många rynkor i pannan?

Lille Karl: — Jo ser du, de tänka sig alltid mycket.—

Våra barn.

De möttes i spårvagnen på morgonen, båda strålande av faderlig stolthet.

— Kan din gå? sade Olsson.

— Åhnej, inte riktigt, medgav Nilsson. Kan din?

— Ja, han går, som aldrig det! Men säger din någonting?

— Nej, så mycket blir det ju inte än.

— Inte än! Min är visst tre dagar yngre och han pratar så det är lust att höra.

— Jaså sade Nilsson skarpt. Men säg mig, använder din Giletteblad eller rakkniv?

— Tror ni inte att tyget blir urblekt. Är färgen äkta?

— Den är absolut lika äkta som rosorna på era kinder, min fröken.

— Jaså... ja, kanske ni ville visa mig ett annat.

Fru Jansson: — Jag ska be te få en biljett på andra radens fond, första bänk, men jag ska be te få sitta på ändan

Domaren: — Nå, när ni nu hade givit honom örfilen, vad sade han då?

Den anklagade: — Va ä de frågan om? sa han.

— Inget vidare?

— Neej!

— Varför gav ni honom den andra örfilen då?

— Jo, för att han skulle få klart för sig, va de var fråga om.

Landskanslisten: — Det här papperet var då förskräckligt dåligt skrivet. Är de meningarna att de ska läsas?

Hemmansägaren: — Inte vet jag. Klockarn där hemma har skrivit de, så de ska kanske sjongas.

Barberaren: — Behagas det litet konjak i håret?

— Den rödnäste herrn, upprörd: — I håret? Har herrn glömt hur det gick med flickan som trampade på brödet?

Hon: — Nej, jag skall aldrig glömma, huru dum och enfaldig du såg ut, när du friade till mig.—

Han: — Jag var det också.—

En bild av bröllopståget vid »Sörmlandsstämman» i Malmköping 1922.

En åskvädersnatt.

Nedanstående är en av den amerikanske humoristen Mark Twains roligaste berättelser. Namnet Mark Twain var som bekant endast en pseudonym. Ty mannen hette Samuel Langhorne Clemens, född 1835 och död 1910. Liksom Maxim Gorki fick sina stora livsinytryck under arbete på en Wolgabåt, fick Samuel Clemens sina som ångbåtslots på Mississippi, vilket sedan kom världen till godo genom böckerna »Tom Sawyer» och »Huckleberry Finn», allas våra ungdomsböcker. Den här återgivna berättelsen skildrar ett äkta pars upplevelser under ett åskväder och det är den äkta mannen som berättar den i en krets av vänner.

— Som jag redan har anmärkt, mina herrar, fortfor mr Mortimer Mac Roberts, ty han hade redan talat länge, att vara rädd för åskan är en av de mest förtvivlade svagheter, som kunna bemäktiga sig en stackars människa.

Den förekommer i synnerhet hos vecka sinnen hos bägge könen, då och då även hos små hundar och endast i undantagsfall hos verkliga

karlar. Det är en ren förtvivlad svaghet, alldenstund den så att säga plockar bort all mærg och kraft hos en stackare, så länge den varar, och varken förnufts-skäl eller förlöjligande hjälper mot den. Det finnes mer än en kvinna, som skulle kunna uthärda att se hin själv styvt i ögonen, men som icke kan se en blix eller höra ett åkslag utan att sjunka tillsammans. . . Det är att bliva förtvivlad över, när man skall se på allt detta elände, och därför råder jag varje god äkta man, som har medkänsla för sin hustrus lidande, att se till att hon är utom hus, när det åskar, så framt det låter sig göra.

— Nå, — som jag redan nämnt, — jag låg i min ljuva sömn, och det var inte möjligt för mig att höra, varifrån de hjärtskärande ropen: »Mortimer! Mortimer!» egentligen kommo, vilka, under den natt vi tala om, störde min ro. Min första rörelse var att slå med handen över

på den sida, där min hustru låg. — Hon var icke där, och jag sade därför: Lissy, är det du som skriker? Vad står på, och var i all världen är du?

— Här. . . här i skåpet. . . jag har riglat salsdörren. Du må skämmas att ligga där och sova, medan det åskar och blixtrar ute så förskräckligt!

— Herre Gud! Hur kan man skämmas, när man ligger och sover. Det är då för mycket begärt och jag. . .

— Ja, du har inte försökt! — Du vet inte, vad det vill säga — du tänker blott på dig själv! — De sista orden voro komponerade med tårar i »underströmmen» och melodien smälte så alldeles mitt ömsinta hjärta, att ett hårt svar, som just var på väg att gå över mina läppar, sjönk tillbaka i mitt bröst.

— Det gör mig verkligen ont om dig, min skatt, att du skall ha en sådan ängslan; det var inte min

Bröllopståget vid »Sörmlandsstämman» i Malmköping 1922.

mening att såra dig! Men så kom
du hit i sängen igen!

— Mortimer!

— Herre min Gud, varför skriker
du så?

— Du vill väl inte inbilla mig
att du ligger i sängen ännu!

— Jo, det gör jag visst, det!

— Himmelens Gud, så stig då
snartligen upp. . . strax, strax! Vill
du inte för din egen skull, så är du
kyldig din hustru och dina barn
att tänka på ditt liv.

— Men, bästa Lissy. . .

— Tala inte, Mortimer, det är
också farligt! Alltid när man läser
om åskväder, står det nämnt, att
det ställe är så farligt som sängar.
Det kan man läsa i de bästa böcker
om åskväder. Men vad bryr du
sig om det? Du trotsar ändå och
utsätter ditt liv, ty Gud skall veta,
om du blott kan komma till att
siga emot. . . och säga emot, så. . .

— Men, för f-n, nu är jag ju inte
engre i den välsignade sängen; jag. . .
detta ögonblick skar ett ljussken
genom de tillskrivade fönsterluckor-
na och samtidigt med ett förtvivlat

skrik från mrs Roberts skakade ett
häftigt dunder huset.

— Där ser du, Mortimer! Huru
kan du också vara så hädisk och
svära i ett sådant ögonblick som
detta?

— Jag minns inte, att jag svor,
om så också var fallet, så gör det
i alla fall ingenting till vädret. Bå-
de blixten och dundret hade ju
kommit, om jag också inte sagt ett
enda ord. När elektriciteten samlar
sig i luften och. . .

— Ja, säg bara emot, säg bara
emot! Jag begriper inte, huru du
kan det i ett hus, som inte ens har
en åskledare och där din hustru och
dina stackars barn allena äro i Guds
barmhärtighets hand. — Vad är det
du gör? Stryker du inte eld med
en tändsticka i detta väder? Är du
rent av från förståndet!

— Men för pocker, vad är det för
ont i det? Här är ju mörkt som i
en bakugn.

— Släck den, släck den ögonblick-
ligen, säger jag! Är det rent av
din mening att uppoffra oss alle-
samman? Vet du då inte, att det

inte finns någonting, som drager
blixten till sig så mycket som ett
ljus?

Åter kom en ljusglimt och en
skräll som återstudsade från berg-
klintarna runt omkring och nästan
icke kunde komma till ro.

— Hör du. . . hör du? Kan du
nu inse, att det är galet?

— Nej, det kan jag verkligen inte!
Det kan ju vara en möjlighet, att
en tändsticka drager blixten till sig,
men den kan då, ta mig katten,
inte framkalla den. Och om så vo-
re, att tändstickorna droge blixten
till sig och den där salvan var rik-
tad mot den lilla stickan här, så
hava de verkligen bra dåliga artille-
rister däruppe.

Åter en ljusglimt och en skräll.

— Barmhärtige Gud, den slog be-
stämt ned! . . . Mortimer, var är du?
Var är du? Varför svarar du inte?

— Vad är det nu då?

— Men karl, din röst ljuder som
— du står väl inte borta vid kami-
nen? Vet du då inte, att just ditåt
drar sig blixten. Bort! Bort! Gå
bort från kaminen, hör du, — var
är du nu?

Katrineholms Folkdansgille och S. G. U:s Folkdanslag, Nyköping, vilka medverkade vid »Sörmlandsstämman» i Malmköping 1922.

— Här vid fönstret! Jag har lust att draga ifrån luckorna.

— Vill du då strax gå bort från fönstret, säger jag! Där är det allra farligast. Det minsta barn kan ju säga dig, att man aldrig bör gå fram till fönstret i åskväder. Mortimer, var är du? Var är du, vad är det, som prasslar?

— Det är bara mina byxor, som sag skall försöka att få på mig. Jag kan ju inte hitta reda på, vad som är överst eller nederst.

— Vill du strax låta bli det där! Kasta bort byxorna, säger jag! Det har jag då läst många gånger, att man icke bör röra vid ylle i åskväder. Du vill alltså, att vi alla skola gå förlorade; vi äro stadda i den största fara, och så går den karlen och gör allt för att föröka faran! Hör, nu sjunger han till på köpet! Mortimer, kan du verkligen sjunga i ett sådant oväder!

— Ja, det vet jag då åtminstone, att åskan inte låter draga sig av sång.

— Ja, håna du gärna; det kan du alldeles inte veta. Vad var det, som föll ner?

— Det var — vänta litet — jo, det var en tavla, som jag kom att

stöta till med axeln.

— Du är alltså borta vid väggen! Gud vare oss nådig! Hur kan du bära dig så dumt åt! Att ställa sig upp mot en vägg är ju rent av vanvettigt. Gå bort från väggen. Kom hit till mig, men fort, innan du gör flera dumheter.

— Vad skall jag säga, mina her- rar? Jag försökte verkligen att stiga in i skåpet till mrs Roberts. Men detta var mycket för trångt för att rymma oss båda, utan att vi kvädes, om dörren skulle vara låst. Jag kämpade ett par minuter under det jag kippade efter luft, i det mest slutna sällskap med min hustru, för att härda ut därinne, men då jag inte förmådde mera, slet jag mig ur hennes armar och störtade fram, i samma ögonblick som en blixt och en skräll nästan gjorde henne vansinnig av ångest. Min hustru skrek himmelshögt:

— Mortimer, något måste göras för att rädda dig och oss. Tag hit den franska boken, som ligger på kaminhyllan och skaffa mig ett ljus, men du får inte tända det! Giv mig en tändsticka, jag vill själv tända det.

Det var en bok om: »Hur man

bör förhålla sig i åskväder». Min hustru hade ofta sökt att stava igenom den med den lilla franska hon kunde. Jag fann boken, men det kostade en porslinsvas och flera småsaker, som mrs Roberts hade för vana att pryda kaminen med. Även ljuset fann jag, och min innerligt älskade hustru låste in sig i skåpet. Jag tänkte, att jag nu skulle få ett ögonblicks ro, under det hon studerade, men jag var också i ro för ett ögonblick. Plötsligt skrek hon:

— Mortimer, vad var det?

— Åh, det var bara katten!

— Katten; det var det allra värsta! Tag fast den — du måste finna den — och stäng in den i kommoden. Kattor äro ju fyllda med elektricitet — de äro ju själva så gott som åskväder i smått. — Och åter hörde jag hennes snyftningar och jämmer, och min hustrus själsångest förmådde mig att anställa en parforcejakt efter kisse. Den kostade över 400 dollars i sönderslaget porslin, ramponerade stolar och fördärvade mattor, innan jag fick fatt på det olycksaliga djuret och stoppade det ned i kommodlådan.

— Här står i boken, att det säkraste är att sätta sig mitt i rummet

Från spelmansstämman vid Julita skans 1927.

på en stol, som måste isoleras på så sätt att den ställes på glas.

Du måste ställa den på fyra ölglas. — En blix och en skräll underrättade oss, att åskväderet befann sig precis lika nära och icke det ringaste förminskat i styrka. — Hörde du det, Mortimer? Skynda dig, skynda dig, förr än den slår ned.

Jag fick stolen placerad på fyra glas och frågade, om det var något nera som skulle göras.

— Jag kan ej riktigt förstå mening. Här talas om metaller, klockor, ringar och kedjor, men jag förstår inte, om man skall bära de när sakerna eller lägga dem ifrån sig. Jo, vänta litet, här står, att man skall se till att man har metall ikring sig. Metall begagnas ju till åskledare — så du får taga någonting av metall på dig.

— Var skall jag väl finna några metallsaker här?

— Tag på dig din brandhjälm.

Jag tog fram den och åtlydde min austrus befallning.

— Du får också ha något kring ivet. Borta i vrån står din sabel; den blir bra; spänn den omkring dig.

Även denna föreskrift blev iakttagen.

— Här står att det är bra att ringa med klockor — på annat sätt kan jag icke förstå det.

— Men, store Gud, vi ha ju ingen stormklocka att ringa med.

— Det kan väl vara — tag bordsklockan och ring duktigt.

Jag satt alltså i blotta skjortan på en isolerad stol mitt på golvet och ringde av alla krafter och med brandhjälm på huvudet och min borgarsabel kring livet. Så hade jag väl suttit bortåt en fem, sex minuter, då med ens fönsterluckorna slogos upp och en blindlykta kastar sitt starka sken rakt på mig.

— Men, Gud bevara oss, mr Roberts, vad står på här inne hos er?

Ett tjog huvuden trängde sig fram till fönstret och tittade in, och förmodligen måste det göra ett egenomligt intryck att se mig i den högst ovanliga positur, i vilken jag befann mig. Min hustru, vars situation icke var bättre, kunde lyckligtvis icke synas, då skåpdörren var låst, och hon hastigt hade blåst ut ljuset.

— Här står icke någonting på, sade jag, vi hava blott blivit oroade av det förskräckliga ovädet.

Emellertid hade jag dragit mig tillbaka i en vrå och fann lämpligt att påtaga mig de nödvändigaste klädespersedlarna, under det att det ropades utifrån:

— Åskväder? Men bäste mr Roberts, är ni från förståndet? Det är ju det vackraste, stjärnklara väder här ute — se bara! — Jag gick bort till fönstret och såg ut. Icke ett spår av åskväder, men jag stod som träffad av blixten. — Det är ju alldeles obegripligt, vi sågo ju, min hustru och (jag sneglade här åt skåpet) genom springorna på fönsterluckorna den ena blixten efter den andra och hörde den ena skrällen efter den andra rulla fram över höjderna. I samma ögonblick lyste en ny blix vid horisonten, där denna begränsades av mitt emot liggande höjder — alldeles som om himmelen ville trots alla stjärnor bekräfta mina ord, och därpå följde en rullande åska, alldeles som vi hade hört förut.

Då jag nu ville anföra detta som bevis att jag hade rätt, observerade jag att alla utanför voro på väg att ramla omkull av skratt. Slutligen var det en, som kom sig så mycket för att han kunde säga:

— Nej, det är då för befängt, ha,

Från spelmansslämman vid Julita skans 1927.

ha, ha! — Nu ha vi reda på alltsammans — ha, ha, ha! — Det gör mig verkligen ont att ni förspillt er nattro, min bästa Roberts, men hade ni varit så förnuftig att slå upp luckorna och se ut — och om ni inte hade så mycket besinning, kunde väl er hustru ha sagt er det, — så skulle ni förnummit att hela åskvädret förskriver sig från skolushöjden.

Det som så har skrämt er är ingenting annat än vår gamla sockenkanon. För omkring en timme sedan meddelade telegrafan att republikanerna i Chicago hade uppsatt Garfield till kandidat för presidentposten vid nästa val. Då menade vi, att denna glada underrättelse väl var värd en salut, som kunde fröjda en hederlig republikaners hjärta. Var god och framför vår hälsning till mrs Roberts. Det gläder oss mycket, att det inte var henne, vi fingo se i en så hisklig situation. God natt!

Korpralen: — Nå, kan 167 säga oss var vi har tårkörtlarna nånstans?

167: — Ja, då säger la sej självt, di sitter mella tårna nånstans.

En glad medborgare lät några vänner veta att han varit gäst en kväll nyligen på ett synnerligen trevligt kalas,

— Var det så muntert?

— Ja, det var den gladaste tillställning jag varit med om på länge.

— Var gick den av stapeln?

— Ja, var den var dä vet jag inte — men roligt var det!

Skådespelare H. var mycket tankspriid. En kväll skulle han spela älskare i en komedi, och en av hans repliker lydde: — Ständigt bär jag dina brev vid mitt hjärta, älskade.

— Verkligen, var föremålets något misstroga replik.

— Jo se här, sade H. enligt rollen, och drog fram en brevbunt ur bakfickan, dit han i tankarna stoppat den.

A.: — Redaktören blev alltså tvungen att giva fru Pettersson skadeersättning?

B.: — Ja han blev dömd att betala henne 5,000 kronor, men dem fick hon inte mycket nöje av.

A.: — Varför inte?

B.: — Emedan han kort därefter gifte sig med henne!

I prästgården äro Janne och hans mor på besök, varunder prostinnan bjuder dem kvar till middagen, till vilken man serverar kål.

Janne (grinande): — Fy sjutton, kålen ä sur.

Prostinnan: — Vad säger han?

Jannes mor: — Kära prostinnan, bry sig inte om honom, för han har inte vett utan säger som de ä.

Det har kommit en ny läkare till X-köping. Till hans ära hade anordnats en större middag. Vid bordet håller värden följande versifierade tal: — Sen doktor Lund syns till vår köping flytta, att bota sjuka och kurera lytta, vårt lasarett står tomt, tack vare doktors vård...

Doktorn avbryter: — Å, smickrare!

Värden fortsätter: — ...men vi få lov att öka ut vår kyrkogård.

En gubbe och en gumma åker tåg för första gången. Tåget passerar en å.

Gumman (till gubben): — Där gick en å, va hette den?

Gubben: — Ja, de vete järnvägar, men ve förriga station gick en å, å han hette Svensson.